

[Sneum.]

i Grundtvigs Fædreland skal vi vist vogte os for at komme ind paa det, han kaldte Drengvidenskabelighed.

Ministerens Forslag til Omordning af det højere Skolevæsen vil, efter hvad der foreligger, betyde, at Statens Udgifter til Gymnasierne formindskes, idet man bortskærer Klasser fra Statsskolerne, Klasser, som Kommunerne eller Privatskolerne saa maa overtage. Udgifterne væltes altsaa over paa Kommunerne og Forældrene. Denne Politik ligger paa samme Linie som Regeringens øvrige Politik og harmonerer ganske udmærket med Ministerens skolepolitiske Opfattelse, der jo gaar ud paa, at det offentlige Skolevæsen skal skubbes i Baggrunden og helst helt forsvinde, medens den private Skole paa alle Omraader skal støttes og dominere. J. C. Christensen var den offentlige Skole en god Mand, og det var Christen Berg ogsaa, og Venstre fulgte disse to Mænd i deres Skolepolitik. Nu har Piben faaet en anden Lyd, nu bekæmper Venstres Undervisningsminister den offentlige Skole, som de to Mænd, jeg lige har nævnt, var med til at bygge op.

Jeg er nødt til atter i Aar at beskæftige mig med Arbejderforsikrings-Raadet og dets Virksomhed. I Ulykkesforsikringsloven af 14. Juli 1927 staar der i § 13, at de af Raadet fastsatte Beløb kan ikke senere af dette nedsættes eller forhøjes, medmindre det indenfor en Frist af 1 Maaned godtgøres for Raadet, at de Oplysninger, paa Grundlag af hvilke Afgørelsen er truffet, lider af væsentlige Mangler eller Urigtigheder. Den samme Bestemmelse stod for øvrigt ogsaa i Loven af 28. Juni 1920. Bestemmelsen lyder jo meget kønt, men hvorledes skal den tilskadekomne kunne godtgøre, at den af Raadet truffne Afgørelse lider af væsentlige Mangler eller Urigtigheder, naar han intet ved om, paa hvilket Grundlag Afgørelsen er truffet? Jeg har i flere Tilfælde paa tilskadekomne Arbejders Vegne krævet af Raadet at faa Kendskab til dette Grundlag, men man er ikke særlig villig til at meddele noget derom. De fleste tilskadekomne kender slet ikke denne Bestemmelse og er derfor ikke i Stand til at kræve deres Ret. Naar saa den fastsatte Frist er udløbet, faar de den Besked, at nu er det for sent.

Jeg vil derfor henstille, at Raadet, naar det meddeler Afgørelsen til de tilskadekomne, samtidig meddeler, paa hvilket Grundlag Afgørelsen er truffet, og tillige, hvornaar Fristen for Klage er udløbet —

saa har den tilskadekomne Grundlag for at henvende sig til en kyndig Læge og faa afgjort, om Raadets Afgørelse er truffet paa et galt Grundlag eller ej. Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser er jo af den allerstørste Betydning for de tilskadekomne, der oftest er fattige Arbejdere, og det er rimeligt, at der ved enhver Afgørelse gives Besked om, paa hvilket Grundlag Afgørelsen er truffet.

Jeg skal nu give et Par Eksempler paa Arbejderforsikrings-Raadets Administration — jeg har mange flere Eksempler, men jeg skal indskrænke mig til to. En Arbejdsmandovre i Aarhus fik af Raadet under 6. Marts dette Aar tilkendt en Invaliditets-erstatning paa 7 920 Kr. Der gik to Maaned, og han havde endnu ingen Penge modtaget. Jeg skrev saa 5. Maj til Sundhedsministeriet, gjorde opmærksom herpaa og forlangte Pengene udbetalt tillige med Renter. Den 11. Maj fik han saa Pengene. Det hedder i Ministeriets Skrivelse, at Udbetalingen ved en beklagelig Fejltagelse var blevet forsinket.

En Havnearbejder i Aarhus kom til Skade den 16. August 1927. Da Aaret var gaaet, inddroges Dagpengene — det er for Resten mærkeligt at se, at man aldrig kommer for sent med at inddrage Dagpengene, det skal man nok passe, her sker der ingen beklagelige Fejltagelser, set fra Forsikringsselskabernes Standpunkt. Jeg skrev til Arbejderforsikrings-Raadet den 23. August dette Aar for at skaffe den paa-gældende tilskadekomne Havnearbejder Dagpenge ud over det ene Aar, men det høje Arbejderforsikrings-Raad svarede først under 1. Oktober, og Svaret blev et pure Afslag — det drejede sig jo ogsaa kun om en fattig Havnearbejder, der havde faaet Hælen knust. Hans Læge siger, at han ikke kan arbejde, og det kan han heller ikke, men hvad bryder Raadets Flertal sig om det? Et Skuldertræk og saa et afslaaende Svar efter 5 Ugers Forløb! Den 11. September d. A. træffer Raadet sin Afgørelse med Hensyn til Erstatningen, men først i Skrivelse af 1. Oktober, altsaa ca. 20 Dage senere, meddeles det ham, at han kan faa 1 800 Kr., og den 13. Oktober kvitterede han for Modtagelsen af de 1 800 Kr.

Se, her er der en fattig Havnearbejder med mange ukonfirmerede Børn, som kom til Skade i Fjor-Sommer; den 16. August i Aar tager man Dagpengene fra ham, og først den 13. Oktober kan han faa den usle Erstatning paa 1 800 Kr., og der var ingen Renter med Pengene. Man spørger uvilkaarligt: hvorfor varer det saa længe med